

medens der til gengæld er tillagt kommunalbestyrelserne ret til at kræve ligningsdirektoratets undersøgelse af vurderingerne, jfr. nævnte lovs § 4, stk. 3. Det må formentlig være en konsekvens heraf, at kommunalbestyrelsernes ret til at klage til skyldrådene over vurderingsrådenes ansættelser ligeledes må falde bort. Forøvrigt er reglen i 1922-loven om, at en ejer af en fast ejendom kan påklage vurderingen af andres ejendomme, optaget i forslaget, og som følge af denne regel vil klageretten tilkomme enhver kommune, der ejer fast ejendom.

Til §§ 44 og 45.

De her foreslåede regler svarer i det store og hele til, hvad der alt hidtil er blevet praktiseret, jfr. herved princippet for den i § 12 i loven af 7. august 1922 ommeldte fremgangsmåde, og til hvad der er foreskrevet med hensyn til landsskatterettens klagebehandling og ligningsdirektoratets revision, jfr. forretningsorden for landsskatte retten nr. 299 af 7. juli 1942 og bekendtgørelse nr. 298 af samme dato angående reglerne vedrørende ligningsdirektoratets og ligningsrådets virksomhed. Man har ikke ment, at der i loven bør fastsættes en mindstefrist for afgivelse af erklæringer til skyldrådet fra ejere og andre, eller at det i loven bør foreskrives, at indhentelse af sådanne erklæringer altid bør ske ad skriftlig vej, idet indhentelse og afgivelse af sådanne udtalelser ofte praktisk vil kunne finde sted under forhandling med ejeren særlig ved besigtigelser.

Til § 47.

Reglen er i overensstemmelse med den nugældende ordning, jfr. herved forretningsorden for landsskatteretten § 15, stk. 3, og bekendtgørelse angående reglerne vedrørende ligningsdirektoratets og ligningsrådets virksomhed § 37, se også bemærkningerne til forslagets § 32.

Til § 48.

Grundskyldspromillen for alle ejendomme fastsat til 6 $\frac{0}{100}$ årlig af grundværdien efter fradrag for forbedringer, d. v. s. til samme promille som den for alle ejendomme bortset fra skovbrugsejendomme nu gældende. Under hensyn til de fremsatte forslag til ny statsskattelov og ny kommuneskattelov, hvorved den fælleskommunale udligningsfond ophæves, er bestemmelsen om, at de 4,4 pro mille af grundskylden til staten afgives til den fælleskommunale udligningsfond, udgået.

Efter de nugældende regler i § 2 i lov nr. 102 af 14. april 1937 er grundskyldspromillen for skovbrugsejendomme lavere end for andre ejendomme,

idet grundskyldspromillen for skovbrugsejendomme er sat til det samme som ejendomsskyldspromillen. Denne særregel for skovbrugsejendomme, der iøvrigt ikke gælder for den almindelige kommunale beskatning, har voldt betydelig praktisk besvær, navnlig hvor en ejendom består dels af skov dels af andet. Det foreslås, at skovbrugsejendommene i denne henseende behandles lige med andre ejendomme, jfr. herved bemærkningerne til §§ 13—16 angående grundværdiansættelsen af skove.

Til § 49.

De nugældende regler om lovmæssig fritagelse for grundskyld til staten indeholdes i § 8, stk. 1 og 4, i loven af 7. august 1922.

Til stk. 1. I forslagets § 49, stk. 1, gives der regler om, i hvilke tilfælde sådan fritagelse skal finde sted. Med hensyn hertil skal nærmere bemærkes følgende:

- a) Reglen om fritagelse af statens ejendomme er overført uforandret fra loven af 7. august 1922.
- b) Efter 1922-loven omfatter fritagelsen kommunale ejendomme med undtagelse af ejendomme, der anvendes til landbrug, havebrug eller skovdrift, samt bygninger, der anvendes til udleje. Efter forslaget skal afgiftspligt kun indtræde, når anvendelsen i ikke uvæsentlig grad er af erhvervmæssig karakter. På den anden side skal efter forslaget kommunale ubebyggede ejendomme, der udlejes, eller som henligger ubenyttede, inddrages under afgiftspligten.
- c) Reglen om fritagelse for skoler, hospitaler, sygehuse m. v. svarer i alt væsentlig til den nugældende regel herom, således som denne er blevet anvendt i praksis. Det bemærkes herved, at statsanerkendte opdragelseshjem og statsanerkendte institutioner for forebyggende børneforsorg hidtil er blevet fritaget bevillingsmæssigt, men at det må findes rimeligt, at de går ind under den lovhjemlede fritagelse.
- d) Efter de nugældende regler kan sports- og idrætspladser ikke fritages, idet fritagelse for ejendomsskatterne kun gives for de på grunden værende bygninger (med tilhørende grund, gårdsplads og have). Efter forslaget skal fritagelsen omfatte „sports- og idrætsanlæg“, altså også sports- og idrætspladsen, men dog kun når anlæget tilhører gymnastik-, idræts- og skytteforeninger eller andre organisationer med samme formål. Det skal ikke udelukke fritagelse, at de til anlæget hørende arealer og bygninger udlejes, når de blot anvendes til